

ПЕВЕЦЪТ НА РОДИНАТА

След вечеря, пак незнайно
от баща си бързах там.

Майка думаше ми тайно:

„Ако нямаш свец — да дам“.

С нетърпелива жажда малкият Иван чакаше всеки празничен ден майка му да се завърне от черква. Тогавя тя бързаше да съблече кожуха си от тъмноораво сукно, сваляше малката шапка прилична на фес, препасан с кърпа от везана свила, събуваше плитките лустрени обувки и снемаше от врата си двете върви жълтици с голямата пендара. После тя обличаше пъстрата си басмяна рокля, обуваше чехли и почваше чевръсто да шета. Звучният ѝ глас даваше нареждания, които веднага се изпълняваха. Живият ѝ поглед всичко забелязваше, но много рядко тя правеше забележки. Винаги около нея се носеше някакъв радостен лъх. Децата замлъкваха само когато към трапезата се приближаваше баща им. Многобройната челяд ставаше на крака и чакаше той да седне, за да посегнат към хляба, от който той си отчупваше първия къшей.

Като раздигнеха трапезата, майката разпушаше шумната детска дружина към веселите игри, отиваше в гостната стая, вземаше от полицата някоя одрипавяла от много прелистване книжка, сядаше край един джамлия прозорец с кръстати пръчки и свеждаше глава над разгърнатите страници, потънала в някакъв друг свят, изпълнен с чудни видения, далечен и незрим.

Тогавя Иван тихо приближаваше до стъклото и през него наблюдаваше майка си. Тя ту ~~му~~ се усмихваше с блеснал взор, ту сълзи бликваха от натъжените ѝ очи, ту някаква напрегната тревога изопваше чертите ѝ по следите на увличащия разказ.